VIU VALÈNCIA

Nou regnat a València

P3

FOTO: PILARTAMAYO

FALLES. Descobrix com seran els monuments grans de la Secció Especial de València 2027. **P3**

AGENDA. Coneix la programació teatral per a les pròximes setmanes a la ciutat de València. **P4**

LITERATURA. Entre la llum i la foscor: el nou univers d'Elga Reátegui. Llig l'entrevista. **P6-7**

Cultura

El valencià que va imaginar Hollywood dècades abans

El Centre del Carme de València recupera l'univers fantàstic de José Segrelles amb 155 pintures originals, 60 de les quals són inèdites

BORJA PEDRÓS
VALENCIA

José Segrelles ja pintava criatures fantàstiques, extraterrestres i mons impossibles dècades abans que Hollywood els convertira en grans espectacles cinematogràfics. Nascut a Albaida en 1885, va arribar a ser un dels il·lustradors més reconeguts internacionalment durant els anys vint i trenta del segle passat. Ara, el Centre del Carme de València recupera eixa faceta seua que continua sorprenent quasi un segle després.

L'exposició 'José Segrelles. L'il·lustrador fantàstic' reunix 155 pintures originals, 60 de les quals no s'havien mostrat mai al públic. Es pot visitar gratuïtament fins al 10 de gener de 2027 a la sala Dormitori del Centre del Carme. El recorregut permet descobrir un artista que va molt més enllà dels quadres religiosos i els cartells pels quals també és conegut.

Segrelles podia il·lustrar l'infern de Dante, els gegants del Quixot o les aventures de Les mil i una nits amb una llibertat que pareix més pròpia del cine que de la pintura de la seua època. Li interessaven els malsons, els paisatges impossibles, les criatures estranyes i també la música. Va pintar allò que li suggerien les composicions de Beethoven i Wagner, amb una paleta de blaus tan particular que la crítica internacional va acabar parlant del 'Segrelles' blue'.

DE LA VALL D'ALBAIDA A NOVA YORK

Aquell univers va travessar fronteres molt prompte. Les seues il·lustracions apareixien en publicacions britàniques com The Sketch i The Illustrated London News, que li van obrir el mercat nord-americà. Entre 1929 i 1932 va tindre estudi a Nova York i hi va exposar la seua obra. No era gens habitual que un artista valencià aconseguira aquella projecció en una època en què les imatges impreses viatjaven molt més que els seus autors.

La mostra permet vore alguns dels originals que van passar per Nova York, a més de peces procedents de col·leccions particulars i museus com el Reina Sofia o el de Belles Arts de València. La Casa Museu José Segrelles d'Albaida participa en el projecte amb 22 obres.

Entre les creacions destacades figuren 'Els hipòcrites', amb la qual va obtindre una medalla d'or a Barcelona en 1929; 'El pot de cristall', una de les seues visions més pertorbadores, i els trípodes que va imaginar per a La guerra dels mons.

UNA EMPREMTA QUE ARRIBA AL CINE

És ací on apareix la connexió amb Hollywood. El comissari, José Enrique Segrelles, nebot net del pintor, porta més de trenta anys investigant el seu llegat i ha reunit comparacions entre les seues imatges i creacions posteriors.

En l'exposició es poden observar paral·lelismes amb el faune de Guillermo del Toro, amb l'univers visual d'El senyor dels anells i amb les adaptacions cinematogràfiques de La guerra dels mons. La investigació també assenyala connexions amb treballs relacionats amb Steven Spielberg, Peter Jackson o George Lucas.

La influència està especialment documentada entre il·lustradors de fantasia com Frank Frazetta i John Howe. Això ajuda a entendre com uns dibuixos concebuts fa dècades continuen apareixent, transformats, en les imatges que consumim hui.

El més interessant de la visita, però, és comprovar-ho davant dels originals. La pintura de Segrelles conserva una estranyesa pròpia: de vegades inquieta i, altres voltes, sembla que estiga a punt de contar una història. I encara en queden moltes per descobrir.

Des de l'infern de Dante fins a les aventures de Don Quixot o els relats de 'Les mil i una nits', Segrelles va donar forma a escenes literàries amb una llibertat creativa que encara sorprén

Falles

València té dos noves reines

Beatriz Blanco i Julia Vizcayno enceten un any ple d'emocions, tradicions i moments inoblidables al capdavant de les Falles de 2027

B.P.
VALÈNCIA

València ja té les seues noves falleres majors. Beatriz Blanco Tamarit i Julia Vizcayno Orero seran les màximes representants de les Falles de 2027, després de ser elegides el passat 13 d'octubre en la tradicional Telefonada. Una nit difícil d'oblidar per a les dos, que van rebre la notícia envoltades de familiars i amics, entre llàgrimes, abraçades i una emoció que a penes els deixava parlar. Començava així un any que recordaran tota la vida.

Beatriz Blanco, de 24 anys, pertany a la falla Castelló-Sogorb, una comissió amb la qual manté una vinculació des de ben menuda. És enginyera d'organització industrial per la Universitat Politècnica de València i fallera des que va nàixer. Compta amb el Bunyol de Plata i enguany rebrà el d'Or. Ara té per davant el repte de representar una festa que ha format part de la seua vida des de la infància.

La nova fallera major infantil és Julia Vizcayno Orero, de nou anys, de la falla Rosari-Plaça Calabuig, del sector Canyamelar-Grau-Natzaret. També és fallera des del naixement i enguany ha representat la seua comissió com a fallera major infantil. Fora del món faller, juga al futbol en el Marítim, toca el piano i practica jiu-jitsu brasiler.

FFMM 2027
Beatriz Blanco i Julia Vizcayno. / FOTOS: PILAR TAMAYO

A casa, la festa es viu intensament: sa mare, Marta Orero, va formar part de la Cort d'Honor de 2004.

Les dos van conéixer la notícia el 13 d'octubre, quan l'alcaldessa de València, María José Catalá, els va comunicar personalment la decisió del jurat. Havien arribat a l'última fase d'un procés de selecció que va reunir 26 candidates, tretze adultes i tretze infantils. Darrere quedaven setmanes de nervis, entrevistes i noves amistats.

L'endemà, l'Hemicicle Municipal de l'Ajuntament va acollir la proclamació oficial, un altre dels moments més especials d'estos primers dies. Beatriz i Julia prenen el relleu de Carmen Prades i Marta Mercader, les representants de 2026, i estaran acompanyades per les seues respectives corts d'honor.

Amb novembre ja en marxa, les noves falleres majors comencen a descobrir tot el que implica representar València. Les esperen mesos de presentacions, visites a les comissions, actes institucionals i trobades amb fallers de totes les edats. També arribaran els moments que qualsevol fallera ha imaginat alguna vegada: la Crida des de les Torres de Serrans, l'emoció de l'Ofrena a la Mare de Déu i la nit de la Cremà.

Per davant tenen una agenda intensa, però també l'oportunitat de conéixer de prop les persones que mantenen viva la festa en cada barri.

Estos són els monuments grans de la Secció Especial 2027

NA JORDANA
MARIO GUAL

EXPOSICIÓN-MICER MASCÓ
TONI PÉREZ

ALMIRANTE CADARSO-CONDE ALTEA
PACO GINER

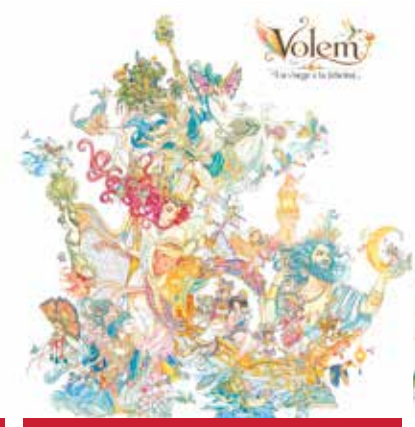
CUBA-LITERATO AZORÍN
SACABUTXART

SUECA-LITERATO AZORÍN
PEDRO SANTAEULALIA

MONESTIR DE POBLET - A.A.
JOSUE BEITIA

CONVENTO JERUSALÉN - M.M.
DAVID SÁNCHEZ LLONGO

REINO DE VALENCIA - D.C.
SERGIO MUSOLES

PLAZA DEL PILAR
PERE BAENAS

Oci

La millor oferta de teatre, comèdia i música està a València

10.11.2026
TEATRE TALIA

Tomàs de los Santos
MÚSICA EN DIRECTE

22.11.2026
TEATRE OLYMPIA

Valencia Comedy
COMÈDIA

12.11.2026 - 15.11.2026
TEATRE TALIA

Rocío Dúrcal es inolvidable
TEATRE MUSICAL

23.11.2026
TEATRE OLYMPIA

Catherine Russell
MÚSICA EN DIRECTE

13.11.2026 - 13.12.2026
TEATRE TALIA

Corta el cable rojo
COMÈDIA

29.11.2026
TEATRE OLYMPIA

Jurassic Game
TEATRE MUSICAL / INFANTIL

18.11.2026 - 13.12.2026
TEATRE TALIA

Toscana
TEATRE / DRAMA

30.11.2026
TEATRE OLYMPIA

Techno Pop
MÚSICA EN DIRECTE

15.11.2026 - 07.12.2026
TEATRE OLYMPIA

Edu Soto
COMÈDIA

20.11.2026
TEATRE TALIA

Trestias
COMÈDIA / MONÒLEG

02.12.2026 - 08.12.2026
TEATRE TALIA

Gigante
TEATRE / DRAMA

01.12.2026
TEATRE OLYMPIA

Alzar el duelo
CONFERÈNCIA

21.11.2026
TEATRE TALIA

Espinete no existe
HUMOR / MONÒLE TEATRAL

05.11.2026
TEATRE OLYMPIA

La ruleta de Tramoyeres
COMÈDIA

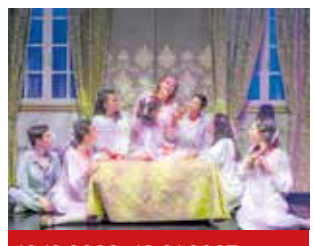
21.12.2026 - 04.12.2026
TEATRE TALIA

Navidades màgiques
SHOW

27.11.2026 - 31.01.2027
TEATRE TALIA

Conversaciones con mi mente
COMÈDIA TEATRAL

10.12.2026 - 10.01.2027
TEATRE OLYMPIA

53 domingos
TEATRE MUSICAL

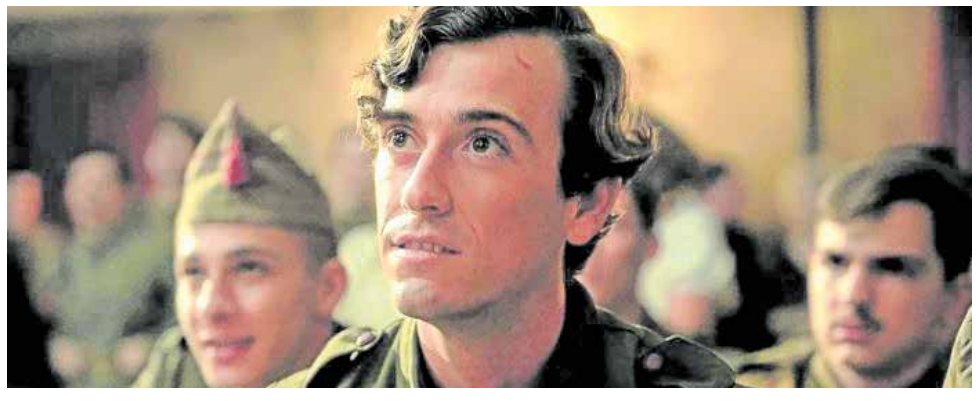
28.11.2026
TEATRE TALIA

El farmafioso
COMÈDIA

Crítica de cine: 'La bola negra'

EDUARDO CASANOVA (CRÍTIC DE CINE)
VALÈNCIA

Javier Calvo i Javier Ambrossi (La llamada, La Mesías) exhibixen un esplèndid talent cinematogràfic en la seua pel·lícula més redona fins ara. El magnífic guió, el disseny de producció, una direcció solvent (guardonada a Canes) i el muntatge acurat són alguns dels apartats més destacats del film. Inspirant-se en l'obra teatral La piedra oscura (2014), del dramaturg de Jaén Alberto Conejero, desenvolupa tres relats, inicialment desconnectats, però captivadors, que acaben convergint de manera magistral i commovedora. En eixa confluència s'entrellaça el llegat de Federico García Lorca, que permet aportar uns tocs poètics i reivindicatius degudament actualitzats. Estes excel·lències es completen amb uns actors, novells i veterans, que insuflen autenticitat als seus papers. Els seus mèrits han sigut reconeguts amb el Premi del Públic al Festival de Sant Sebastià.

Explora el desig prohibit, la condemna de l'homosexualitat, el rebuig social, el dolor i la memòria històrica en diferents èpoques. D'esta manera, confronta el passat amb el present i incorpora unes reflexions interessants.

Cantàbria, en plena Guerra Civil. Sebastián acaba lluitant en el bàndol nacional quasi sense voler-ho. Ha de vigilar el tinent republicà Rafael Rodríguez Rapún, ferit en combat. Granada, 1932. A Carlos, els socis del casino li han vetat l'entrada per les seues evidents i censurables inclinacions. Madrid, 2017. Alberto rep la notícia que el seu difunt avi, a qui no va conéixer, li ha deixat uns manuscrits antics.

La potent escena inicial, amb la qual introduïx el primer dels protagonistes, ja anticipa les seues virtuts i desperta les millors expectatives. No obstant això, al principi desconcerten eixos salts temporals, encara que prompte sorgixen circumstàncies que capten l'atenció en cada episodi. Els va enllaçant amb elements que sorprenen, sense perdre l'entusiasme narratiu.

També resulta elogiable la importància que adquirixen tots els personatges. És un aspecte decisiu per a tocar la fibra sensible en els compassos finals, embellits amb uns detalls preciosos.

Els responsables del càsting han encertat amb la selecció dels nombrosos intèrprets que conformen el repartiment, combinant experiència i joventut. Entre els menys habituals en la gran pantalla cal destacar la implicació que mostren Guitarricadelafuente i Milo Quifes, així com l'aparent espontaneïtat de Carlos González, secundat per una desbordant Lola Dueñas.

La participació de Penélope Cruz, en una seqüència certament allargada, evoca La niña de tus ojos (1998). Es podria dir que ha représ el paper i exhibix un domini absolut de l'ofici interpretatiu. En qualsevol cas, aporta un contrapunt alegre al to dramàtic general.

A més, cal assenyalar l'encomiable treball de Miguel Bernardeau en un elenc estel·lar que també compta amb Natalia de Molina, Nuria Mencía, Antonio de la Torre, Mona Martínez, Albert Pla i Glenn Close.

Un Halloween de por al Bioparc!

Els animals del parc valencià disfruten d'una celebració terroríficament divertida, amb carbasses, fantasmes i banquets especials per a tots

REDACCIÓ
VALÈNCIA

Hi ha qui va celebrar Halloween disfressant-se de fantasma i qui va preferir un bon banquet. Al Bioparc València, els animals varen tindre un poc de tot. Carbasses farcides, teranyines, làpides, ratpenats i fins i tot dits ensangonats han aparegut estos dies entre els diferents hàbitats, per a sorpresa dels seus habitants.

Els lleons es varen amb un escenari digne d'una pel·lícula de terror, amb tombes, un espantaocells i carbasses que amagaven un festí de carn i cucs. Les hienes, els lleopards i els suricates també varen haver d'aguditzar l'olfacte per a descobrir les seues particulars llepolies.

Al bosc dels baobabs, els elefants varen estrenar decoració de fantasmes i teranyines. Els més menuts, Malik i Makena, no varen tardar a investigar aquells estranys objectes. Igual de sorprés es va mostrar Kairu, el rinoceront que prompte complirà un any.

Els ximpanzés, amb les cries Ekon i Cala, varen buscar fruita amagada dins de les carbasses, mentre que els hipopòtams varen disfrutar d'un pastís ben peculiar, elaborat amb api, encisams, naps i una gelatina decorada amb ossos i ratpenats.

Però darrere d'esta festa hi ha alguna cosa més que diversió. L'equip de biologia prepara estes activitats per a estimular els comportaments naturals dels animals, fomentar la curiositat i contribuir al seu benestar físic i mental.

La celebració també vaa rribar als visitants, que durant el cap de setmana de Halloween varen poder participar en l'activitat educativa 'Animals invisibles'.

A més, fins al 29 de novembre, el parc oferix la promoció BIOdies, amb totes les entrades a preu infantil si es compren per internet almenys un dia abans de la visita.

Un lleó de Bioparc amb una carabassa de Halloweeen. / EPDA

El 'bullit' de noviembre, farrmando aura en mi barrio

Hay fechas señaladas en el año que siempre me llamaron la atención, navidad, semana santa,

Y todas tienen un denominador común, que viene desde la época donde las rodillas siempre estaban llenas de cardenales, porque el pantalón largo era para momentos señalados a partir los 12 años.

Era un momento en el que quisieras o no la religión , la católica nos mostraba o por lo menos conmigo lo hacían un mundo oscuro, tétrico, lleno de dolor, de cosas que pesaban mucho, de pecados, de culpa infinita y eso en noviembre se hacía notar mucho más, era el momento de todos los santos, en mi barrio se vivía de una forma bastante normalizada, farmeando aura de forma innata, vivíamos entre el manicomio, y el cementerio.

Esta culpa como compañera de viaje solo la cambiábamos por la cuchara, será por eso que me acostumbre a comer solo con cuchara menos la ensalada.

En las escaleras de mi barrio todos los días había una sopa de ajo, sopa de cebolla donde la base era la misma, el pan, incluso sabia casi igual, el mismo color rojizo, solo cambiaba los higaditos y el huevo cocido picados cuando la misma sopa se convertía en sopa cubierta.

Las sopas se alternaban con las legumbres, lentejas que el día anterior ayudábamos a mi madre y mi yaya en la mesa marrón de la cocina a separar las piedrecitas de las lentejas y después se metían con agua a remojo.

Estas legumbres podían ir con pescado y unos rellenos de miga con ajo y perejil a modo de albóndigas fritas que esponjaban una barbaridad.

Tiempo después también se acompañaban con algo de jamón añejo, siempre pensé hasta descubrir el ibérico que este era el sabor del mejor jamón del mundo, era el mejor jamón que mis padres.

En mi barrio los arroces se hacían con los ojos cerrados, éramos tan molones, seria por el aura, que en las cocinas cerraban los ojos las madres y con lo que cogían ese día se hacia el mejor arroz del mundo cada día, che jurao , cebolla y ajo, pue eso, con unas habichuelas de las sobras, se casaban los arroces, que había poca o ninguna carne

,pero había verdura a saco, que hacían puchero, pues las sobran duraban 4 días haciendo arroces y croquetas para cenar dentro de un bocata.

Pero a lo que mas me recuerda el otoño, el bueno, el del joder que frio, es al 'bullit' para cenar, la bajoqueta en casa de la bobi, a veces alguna carlota, siempre la cebolla que además le aporta el dulzor de la calma y la patata que daba igual como pasara el tiempo en la olla, entera o partida en trozos porque su destino era ser chafada, mezclando poco a poco con los demás ingredientes acompañado eso si de un chorrete de aceite de oliva del bueno.

Mi barrio estaba adoquinado con penas y siempre supimos cambiarlas por un plato de 'bullit'.

JOAN CLEMENT
Chef de la memoria

Patricia Guillem y Sara Brugger toman el relevo de la tradición

Patricia Guillem Abellán será la nueva Camarera del Santísimo Cristo de la Fe para el año 2027, asumiendo con ilusión, devoción y fe. Patricia, a la que conozco bien es una persona profundamente vinculada a las fiestas, tradiciones y celebraciones religiosas de nuestra ciudad de Valencia, junto a su esposo Ismael Causera son miembros de la Real Hermandad de Sant Antoni Abat de València; Clavariesa del Altar de San Vicente Ferrer del Mercado de Colón, del que han sido clavarios mayores; cofrades de la Cofradía de San Jerónimo del Colegio del Arte Mayor de la Seda y fueron Cofrades de Honor de la Hermandad de la Coronación de Espinas, manteniendo además una estrecha vinculación con la asociación cultural Encuentro y Opinion Semansantera EOS. Son destacados falleros de la Nova de Orriols, y han sido miembros activos de la federacion de fallas de primera A.

La vinculación familiar de Patricia con la Fiesta del Santísimo Cristo de la Fe, le viene de su tía, Concepción Balaguer de Galiana, que también fue Camarera del Santísimo Cristo de la Fe en 1983, y su tío Vicente Galiana, perteneció durante muchos años a dicha Fiesta. El pasado 23 de octubre fue el tradicional acto de la “Pasà” del Santísimo Cristo de la Fe en la Capilla del mismo de la Parroquia de Santa Mónica, Teresa Espert López, la salienle hizo entrega simbolizando el relevo y la continuidad de una de las tradiciones.

Sara Brugger Frigols Honorable Clavariesa de las Fiestas de San Vicente Ferrer 2027, celebró su proclamación el pasado 22 de octubre, en el Salón de Cristal del Ayuntamiento de Valencia.Sara Brugger pertenece al Altar de la Pila de San Vicente Ferrer desde 2011, una vinculación que comparte con su familia y que se ha convertido en una parte importante de su trayectoria personal. Junto a su marido, Antonio Martí Cusidó, residen en la Valencia Marinera, y han sido clavarios mayores del Altar de la Pila durante el ejercicio 2024/2025.

La relación de Sara Brugger Frigols con las tradiciones valencianas no se limita a las fiestas de San Vicente Ferrer.La nueva Honorable Clavariesa forma parte también de la Falla Isabel la Católica, comisión en la que su familia ha tenido igualmente una participación destacada. Sus hijas han ejercido como Fallera Mayor Infantil y Fallera Mayor, mientras que su hijo ha sido presidente infantil.A esta vinculación se suma su pertenencia a la Corte de la Virgen y a las Damas de San Vicente, reforzando un recorrido personal estrechamente relacionado con algunas de las principales tradiciones festivas y religiosas de Valencia. Enhorabuena a Patricia y a Sara y a vivir un intenso 2027.

PACO CELDRÁN
Director de la Revista EOS

Literatura

ELGA REÁTEGUI

Autora de 'Donde duermen las ardillas'

JOSÉ ANTONIO OLMEDO
VALÈNCIA

"ASPIRE A COMMOURE O SENSIBILITZAR"

Elga Reátegui és una periodista i escriptora peruana nascuda a Lima i establida a València (Espanya) des de fa més de 20 anys. Amb una destacada trajectòria en diversos mitjans de comunicació, combina la seua tasca de creació literària —que comprén novel·la, poesia, relats i literatura infantil— amb la gestió i promoció cultural a través d'iniciatives com La ardilla literaria. És membre de la junta directiva de l'Associació Valenciana d'Escriptors i Crítics Literaris (CLAVE), de la Comissió d'Escriptores del PEN Club Internacional del Perú i acaba de publicar 'Donde duermen las ardillas', el seu nou llibre de relats.

— Elga, amb el teu nou llibre 'Donde duermen las ardillas' (La Rueca Editorial, 2026) ens convides a endinsar-nos en un univers amb un títol suggeridor i quasi poètic. Què amaga eixe refugi on dormen els esquirols i quina va ser l'espurna inicial que va donar origen a este llibre?

— Al llarg de quatre anys vaig anar escrivint els relats que componen Donde duermen las ardillas. De sobte podia sorgir el tema, el personatge o la història completa i ho anava guardant en una carpeta. No tenia cap intenció de recopilar material per a després plasmar-lo en un llibre. Tot va sorgir de manera espontània, perquè un dia, quan vaig obrir aquella carpeta, em vaig trobar amb uns textos que contaven històries al voltant de tres punts importants relacionats amb l'individu, el seu món interior i el seu entorn real o fantàstic. Quan ho vaig vore clar, els vaig reunir en apartats denominats "Mundo", "Imaginario" i "Sensibilidad".

El títol al·ludix a una metàfora, perquè és ben sabut que dins de cadascun de nosaltres conviuen dos polaritats: la llum i la foscor, entre les quals oscil·lem. És molt complicat aconseguir un equilibri permanent i, si arribem a eixe punt ideal, resulta efímer, perquè quasi sempre, per una causa o una altra, el tornem a perdre.

Els esquirols m'han ajudat a representar-ho encertadament. Ningú millor que ells per a viure prop del cel, als seus arbres, o a l'interior de la terra, en el seu infern particular.

— En les teues obres sempre hi ha un treball molt delicat i minuciós en la psicologia dels personatges i les seues emocions. Sense revelar detalls de la trama, a quins dilemes vitals s'enfronten els protagonistes d'esta nova publicació i quina part de tu hi ha en ells?

— Els apartats del llibre m'han permés tractar temes que m'afecten o em commouen profundament, com ara l'abús infantil, la demència senil o la violència de gènere, en el que denomine "Mundo". O, en "Imaginario", els jocs d'una ment perduda o l'experiència amb fenòmens paranormals. I tampoc podien faltar els amors fracassats, el pas del temps o les il·lusions perdudes, en "Sensibilidad".

No puc negar que hi ha un poc de la meua experiència personal o professional en estos relats, perquè a estes altures de la vida ja són molts els anys acumulats. Com diuen per ahí: "El dimoni sap més per vell que per dimoni". No obstant això, al llarg de la vida tots tastem botelles de mel, glops amargs i begudes tòxiques. Així que hi haurà lectors que s'identifiquen amb alguna cosa o amb bona part del que narre i expose.

— Com ha sigut el procés de gestació i publicació d'esta obra i quines sensacions t'està deixant l'acollida inicial del públic?

— 'La fugacidad del color', el meu primer llibre de relats, va nàixer sense grans expectatives i com una demostració del meu amor per València, perquè a través d'ell vaig voler contar alguna cosa dels meus orígens i de la idiosincràsia de la meua terra, com una espècie de regal i ofrena. I, sense voler-ho ni pretendre-ho, no sols va quedar finalista dels Premis de la Crítica Literària Valenciana en 2019, sinó que, en 2020, va aconseguir el primer lloc dels International Latino Book Awards.

M'agradaria que 'Donde duermen las ardillas' seguira els passos del seu predecessor i trobara els seus lectors. Hi ha similituds entre les dos obres, com l'espontaneïtat i la falta d'expectatives en la seua gestació i procés creatiu. No obstant això, han sorgit en moments diferents, amb un altre rerefons emocional i canvis en la mirada.

La presència dels esquirols ha despertat curiositat i els qui ja l'han llegit no paren de fer-me preguntes. Estic contenta i satisfeta amb la resposta dels lectors. La primera presentació es va celebrar a Lima, la meua terra, i va ser tot un èxit. Vam omplir el pati de butaques i van haver d'habilitar cadires als costats.

— La teua formació i trajectòria com a periodista són indubtables. A l'hora de posar-te a escriure narrativa, el periodisme és un aliat que t'aporta rigor i observació o, de vegades, has de deixar-lo de costat per a donar ales a la imaginació?

— Afortunadament, els dos es porten bé i treballen conjuntament. No hi ha lloc per als conflictes. Es complementen. I, de vegades, un cedix més terreny a l'altre en benefici de l'obra en qüestió. Hi ha generositat i despreniment en eixa parella. Així, el procés creatiu fluïx.

— A més d'escriure, portes anys desenvolupant una intensa tasca com a gestora cultural i comunicadora, promovent trobades, entrevistes i donant veu a altres autors. Com nodrix eixa escolta activa els teus propis projectes literaris?

> "L'ésser humà és igual a tot arreu i els conflictes socials, els colps de l'amor o la necessitat de trobar un sentit a la vida són una constant"

> "No tenia cap intenció de recopilar material per a després plasmar-lo en un llibre. Tot va sorgir de manera espontània"

> "La meua manera de parlar i el meu estil són limenys, i el meu entorn i escenari són valencians. Crec que és una mescla excel·lent"

Literatura

— He aprés a separar les dos tasques. Cadascuna té el seu espai i el seu temps. Intente no mesclar els meus papers. La meua creació literària va per separat, encara que m'interessa l'aspecte humà de les històries. Ahí és on centre la meua atenció.

Encara que no involucre ni afecte la meua pròpia obra literària, he d'admetre que m'ajuda a entendre les necessitats i els problemes que té un escriptor per a promocionar els seus llibres. Per això m'implique i intente ajudar. El que m'agrada és tendir ponts i donar visibilitat; aporte el meu granet d'arena a eixa causa.

— Fa anys que vius a València, una ciutat amb una vida cultural efervescent. De quina manera dialoguen en la teua escriptura la calidesa i les arrels del Perú amb la llum i el ritme del Mediterrani?

— Fa més de 20 anys vaig aterrar en esta meravellosa ciutat, que em va acollir amb afecte i respecte. Li professe lleialtat i gratitud a València perquè em va oferir les condicions per a dedicar-me a escriure i, al mateix temps, ampliar la meua carrera periodística de manera combinada i harmònica.

Durant molts anys vaig somiar a fer periodisme literari i ací ho vaig aconseguir. Així que puc tirar avant les dos inquietuds: contar històries i difondre el treball dels altres. La meua manera de parlar i el meu estil són limenys, i el meu entorn i escenari són valencians. Crec que és una mescla excel·lent.

— Si mirem arrere, cap a les teues primeres publicacions, i les comparem amb 'Donde duermen las ardillas', en què sents que ha canviat o madurat més la veu narrativa d'Elga Reátegui?

— Sens dubte ha canviat, però no per autoexigència ni per imposició de l'entorn. Era natural i evident que experimentaria certes transformacions. El meu llenguatge limeny, peruà, s'ha "descafeïnat" un poc, però continue ahí, amb les meues arrels, la meua naturalesa i els meus costums.

Escric sobre la gent i les vivències peruanes, però això no fa que els meus relats o històries resulten aliens o llunyans. L'ésser humà és igual a tot arreu i els conflictes socials, els colps de l'amor o la necessitat de trobar un sentit a la vida són una constant, ací i allà.

— En un món accelerat i hiperconnectat com l'actual, quin espai creus que ocupa la lectura pausada i què t'agradaria que sentira el lector en tancar l'última pàgina del teu llibre?

— En este cas concret, com que es tracta d'un llibre de microrelats i relats curts, crec que seria una pausa recomanable per a desconnectar de la rutina, endinsar-se en altres realitats, conéixer les vivències d'altres persones i implicar-se en els sentiments dels protagonistes.

És probable que 'Donde duermen las ardillas' siga una obra de lectura fàcil, en aparença. No obstant això, podria donar peu a una llarga reflexió, segons com es mire. No deixe recomanacions ni moralitats, els meus llibres no pretenen eixes coses, encara que aspire a commoure o sensibilitzar sobre un tema o un altre. I, si no és possible, em conforme que els qui s'acosten al llibre no pensen que han perdut el temps.

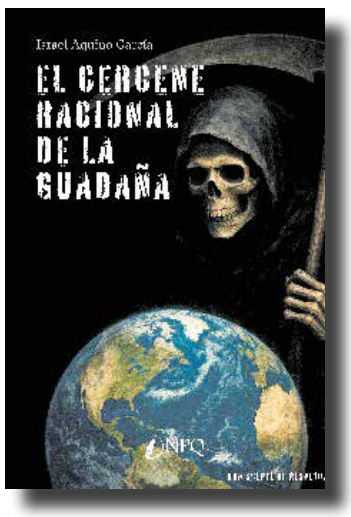
— Per a acabar, Elga, amb el llibre acabat d'eixir d'impremta i les presentacions en marxa, ens pots avançar si els "esquirols" et deixen descansar o si ja tens alguna nova idea rondant-te pel cap?

— N'hi ha moltes esperant el seu torn per a eixir a la llum. No es publiquen per orde d'escriptura. A cadascuna li arriba la seua oportunitat. Este és el moment estel·lar dels "esquirols", encara que et comente que tinc dos obres preparades per a començar el seu camí. Però, si parlem d'idees per a començar a escriure, no hi ha treva. Ja en tinc una que he de començar a redactar este hivern.

Una societat perfecta a qualsevol preu

Un xiquet amb poders extraordinaris impulsa un nou ordre que amenaça la humanitat

'El cercene racional de la guadaña' presenta un món en què la racionalitat extrema amenaça de convertir-se en una ferramenta de control i destrucció. La novel·la d'Israel Aquino García gira al voltant d'un xiquet carismàtic, dotat de poders extraordinaris, que es presenta com el portaveu d'un nou ordre mundial. La seua proposta és tan radical com inquietant: reduir en un terç la població del planeta i imposar una única religió, eliminant la resta de creences. Entre la ciència, la fe i l'obediència, la història explora els perills d'un poder que es proclama infal·lible i pretén decidir sobre el destí de la humanitat. Un thriller que convida a reflexionar sobre els límits de la raó i les conseqüències d'un progrés sense escrúpols.

Israel Aquino

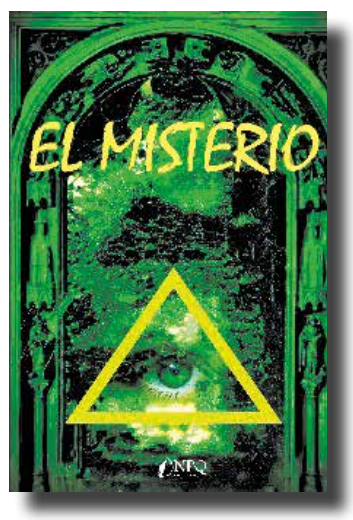
Matèria: Thriller/Narrativa

Pàgines: 376

Editorial: NPQ Editores

Un viatge als misteris de l'existència

Alivel explora els enigmes de l'univers, la relació entre el temps i l'espai i el valor del present

'El misterio', d'Alivel, convida el lector a endinsar-se en les grans preguntes que envolten l'existència humana. Què és realment el temps? Què sabem de l'energia, de l'espai o del buit? A través d'una mirada reflexiva, l'autor proposa un recorregut pels enigmes de l'univers i per tot allò que, encara hui, escapa a la nostra comprensió. L'obra explora la relació entre el món tangible i l'intangible, dos dimensions que es complementen i donen forma a la realitat que coneixem. Però, més enllà dels misteris que queden per resoldre, el llibre posa l'accent en una idea: la importància de viure el present, d'apreciar cada instant i de mantindre viva la curiositat per descobrir allò que ens envolta.

Alivel

Matèria: Narrativa

Pàgines: 196

Editorial: NPQ Editores

Fugir per a tornar a començar

Una història de patiment i superació: una mare ha d'enfrontar-se a l'assetjament

'Hui para salvarme', de María Isabel Arcos Turk, conta la història de Pilar, una jove mare que decidix fugir amb el seu fill per a deixar arrere una infància marcada per la negligència materna. Amb el suport de la seua iaia i a punt d'acabar els estudis de Periodisme, troba una oportunitat laboral que prompte es convertix en un malson. Després de presenciar un fet que mai hauria d'haver vist, es veu atrapada en una espiral d'assetjament i patiment. Les llargues caminades es convertixen en el seu refugi per a resistir una situació cada vegada més difícil. Una història dura de supervivència, fortalesa i espiritualitat, en què la protagonista busca la manera de recuperar el control de la seua vida.

M. Isabel Arcos

Matèria: Narrativa

Pàgines: 136

Editorial: NPQ Editores

Estilo

Transformar el dolor en arte

JUDITH MAS (@ASPIMISSDIVINA)
VALÈNCIA

DISEÑO: MARIANNE ROA | FOTOGRAFÍA: EMPAR ROS

— Marianne Roa, ¿cómo te presentarías para aquellos que no te conocen?

— No me gusta demasiado definirme, porque siento que una persona está en constante evolución. Pero diría que soy muy inquieta, creativa y observadora, que necesita tener voz y criterio propio porque para mí eso es una forma de libertad.

Soy diseñadora de moda y artista, pero crear nunca ha sido solamente hacer ropa. Desde niña, el dibujo y el diseño fueron mi manera natural de expresarme. Hoy sigo utilizando el arte para transformar aquello que vivo y siento en algo tangible. Por eso cada pieza tiene una parte de mí.

— ¿Cómo definirías tu estilo?

— Cuando empecé me atraían muchísimo las matemáticas y la geometría. Hacía diseños minimalistas, estructurados y con líneas muy definidas. Me gustaba combinar tejidos fluidos, como la seda, con otros más rígidos, como el neopreno. Buscaba contraste y orden, algo que también necesitaba en mi vida.

Con el tiempo mi lenguaje se ha vuelto mucho más emocional, artístico y experimental. Hoy mezclo moda, arte y puesta en escena. Puedo moverme desde algo delicado y femenino hasta algo poderoso, sensual, dramático o escultórico..

— ¿Para qué mujer diseñas?

— Durante mucho tiempo diseñé pensando en una mujer que necesitaba sentirse más poderosa y segura de sí misma. En parte porque yo también atravesé momentos en los que tenía una percepción distorsionada de mi cuerpo.

Ahora diseño también para hombres y para cualquier persona que encuentre en una pieza algo de sí misma. Alguien con personalidad, que se permita equivocarse y volver a empezar. No me interesa vestir un cuerpo concreto, sino una actitud. Que las personas no se vistan únicamente para que las miren, sino para sentirse bien dentro de su propia piel.

— ¿Cuáles son tus fuentes de inspiración?

— Mi principal inspiración es la vida. Me interesan la mitología griega, el arte y la espiritualidad, disciplinas que siento muy conectadas. También las emociones, la naturaleza, el cuerpo, la sensualidad, las heridas y nuestra capacidad de reconstruirnos. Una idea puede surgir de una textura, una persona, un recuerdo o algo que estoy atravesando emocionalmente.

— ¿Cómo recuerdas tu primer desfile?

— Tengo recuerdos muy diferentes porque he vivido la pasarela como modelo y diseñadora. Cuando estudiaba corte y confección, organizamos un desfile para terminar el curso. Diseñé un pantalón rojo y recuerdo perfectamente aquella ilusión.

Después trabajé como modelo en grandes pasarelas, una de ellas con Agatha Ruiz de la Prada, y aprendí mucho de lo que ocurre detrás de un desfile.

Mi primera pasarela en solitario como diseñadora empezó como una pequeña celebración de cumpleaños. Quería reunir a fotógrafos, diseñadores y otros profesionales, pero comenzó a correr la voz y terminó creciendo muchísimo. Se celebró en la discoteca Acuarela, en la playa. Pensaba trabajar con diez modelos y acabé con unas treinta. Hicimos dos pasarelas en una tarde. El día anterior estaba tan nerviosa que llegué a desmayarme. Pero cuando vi mis diseños sobre la pasarela comprendí que había creado algo mucho mayor de lo que imaginaba.

— ¿Qué diferencia tu colección 'Alquimia' de las anteriores?

— Es probablemente mi proyecto más personal. Nació de una etapa en la que atravesé experiencias difíciles, pero no quería quedarme en el dolor, sino transformarlo. Por eso digo que "Alquimia es la transformación de lo que duele en lo que protege".

Está inspirada en piedras de protección y en la dualidad entre lo espiritual y lo tangible. Trabajo con silicona, relieves, pintura aplicada a mano y textiles para crear piezas que funcionan casi como una armadura sensible. Necesito que mis manos estén presentes en cada creación.

— ¿En qué momento decidiste dedicarte a la moda?

— Creo que nací sabiendo que quería ser diseñadora. Desde pequeña dibujaba e imaginaba cómo convertir mis ideas en prendas. Mi madre y mis tías también diseñaban, así que crecí rodeada de creatividad.

Lo difícil llegó después, cuando tuve que convertir aquel sueño en una profesión. Ha sido un camino con obstáculos y momentos en los que he tenido que empezar prácticamente desde cero.

— ¿Por qué elegiste València para desarrollar tu carrera?

— Cuando llegué me enamoré de la ciudad. Parte de mi familia vive aquí y fui construyendo mis vínculos profesionales. Muchas personas me decían que debía marcharme a Madrid o Barcelona para crecer. Incluso tuve una oportunidad en Catar que quedó truncada por la pandemia.

Pero recordaba algo que decía mi profesora: "Si eres buena en algo, lo vas a hacer aquí o en China". Decidí creer en ello. Amo València y siento que mi destino también está aquí.

— ¿Cómo ves la moda actual?

— Vivimos un momento de mucha libertad para expresarnos, pero también de demasiada rapidez. A veces confundimos una tendencia con una identidad.

Me interesa recuperar el valor de la autoría, la artesanía y el proceso creativo. La moda puede ser comercial y artística al mismo tiempo, pero no debería perder su esencia. Detrás de una prenda debe existir una mirada y una intención.

— ¿Cuál es tu próximo proyecto?

— Estoy desarrollando Alquimia, nuevos diseños y colaboraciones. También empiezo a explorar otras formas de expresión, como la escritura.

Estoy preparando un libro basado en experiencias reales de mi vida. No quiero escribirlo desde la victimización ni desde el dolor, sino desde la transformación, el aprendizaje y la inspiración. Es un proyecto muy personal que todavía estoy construyendo.

— ¿Dónde te ves dentro de cinco años?

— Me gustaría seguir haciendo lo que amo, pero a una escala mucho mayor, presentando mis colecciones fuera de España.

No quiero construir una marca que solamente venda ropa. Quiero construir un universo, donde la moda hable de emociones, identidad y transformación. Quiero seguir emocionándome cuando termine una colección o vea mis diseños sobre una pasarela.

Aspiro a llegar muy lejos, pero sin perder la sensibilidad que me hizo empezar, la humildad y la capacidad de sorprenderme con lo que creo.

Ferré, un autógrafo y una camisa blanca

THEO GARRIDO (DISEÑADOR)
VALENCIA

Una de las experiencias más enriquecedoras de mi carrera profesional fue estudiar un máster de moda en Milán, Italia. Allí viví momentos inolvidables y hoy me apetece compartir con vosotros uno muy especial (porque tiene como protagonista a uno de mis diseñadores favoritos y que, de vez en cuando, me gusta reivindicar): ¡GIANFRANCO FERRÉ!

Antes de llegar a Milán, yo admiraba el increíble trabajo que el señor FERRÉ había desarrollado al frente de la MAISON DIOR. Amaba las interpretaciones que hacía de la camisa blanca y cómo la trabajaba con lorzas, jaretas, mangas globo y cuellos y puños arquitectónicos. No en vano, su formación era de arquitecto.

Durante las primeras semanas de la moda allí, una compañera y yo nos PLANTAMOS en la puerta del museo de LA TRIENAL de Milán con la lejana esperanza de poder colarnos en su desfile. Pero ese día la suerte estuvo de nuestra parte y acabamos dentro de la sala.

Sumidos entre la emoción y la incredulidad, comenzó el desfile y lo que vieron mis ojos fue algo que no podía ni imaginar: ESTHER CAÑADAS y (Eugenia, Eva, Valeria, Ahúsele), las mejores modelos del momento, desfilando ante nosotros y, como colofón, NAOMI CAMPBELL. Sus famosos andares felinos no son adjetivo suficiente para describir la magia infinita de ese movimiento que quedó grabado en mi mente para siempre.

En la siguiente semana de la moda, sí conseguimos, a través de la academia, invitaciones para la presentación de la colección de su segunda línea, FERRÉ STUDIO.

En las instalaciones de sus oficinas, en pleno centro de la ciudad, nos introdujimos en el universo del arquitecto de la moda. Todo era elegancia y un gusto exquisito, con modelos vivientes luciendo la colección, champán y música en vivo.

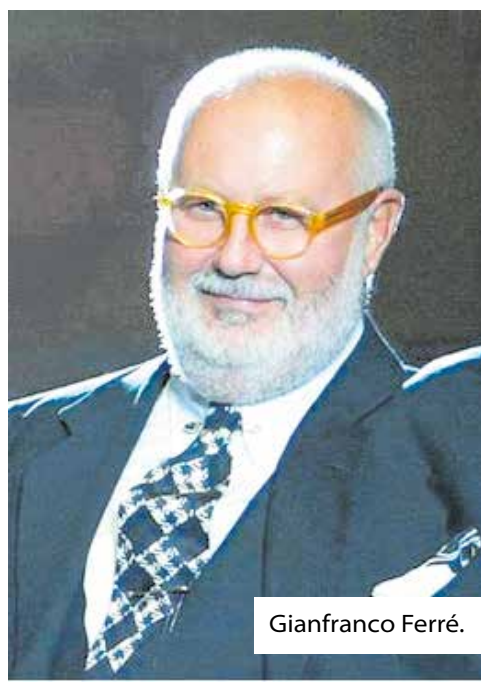
Subiendo a la parte superior, sucedió algo que no esperaba: Ferré bajaba las escaleras y estaba a punto de cruzarse con nosotros... Deslumbrado por su imponente presencia y con una elegancia innata, me armé de valor e hice algo que jamás había hecho con nadie: le pedí un autógrafo, que firmó en la carpeta del dosier de prensa que nos habían dado a la entrada.

A día de hoy, ese autógrafo enmarcado sigue presidiendo un lugar destacado en AO Concept Atelier.

En el proyecto de vestido de novia del máster, diseñé una CAMISA BLANCA con falda y conseguí mi mejor nota del curso. Desde entonces, en todas las colecciones ha habido una, que tan magistralmente nos enseñó FERRÉ a llevar a cabo para favorecer y potenciar la feminidad de la mujer.

Ni que decir tiene que ahora, en el AO Atelier, las camisas blancas forman parte de ese universo que creamos para elevar el armario de la CHICA AO.

"Per questo, grazie, signor Ferré".

Gianfranco Ferré.